XV. NEDJELJA PO DUHOVIMA

Isusova se čudesa iz Evanđelja ponavljaju sada u Crkvi, ne na jednome nego na mnogima, ne na tijelu nego na duši. Sv. Augustin tumači današnje Evanđelje i djelovanje svetih sakramenata: »Nad onim se uskrslim mladićem razveselila majka udovica; nad ljudima svakog dana u duhu uskrslima veseli se majka Crkva. Onaj je bio mrtav tijelom, ovi dušom. Vidljiva je smrt onoga bila vidljivo oplakana, a nevidljiva se smrt ovih ne može ustanoviti ni vidjeti. Samo jedan zna te mrtve, koji te mrtve može i uskrsnuti.«

INTROITUS Inclína, Dómine, aurem tuam ad me, et exáudi me: salvum fac servum tuum, Deus meus, sperántem in te: miserére mihi, Dómine, quóniam ad te clamávi tota die. Ps. Laetífica ánimam servi tui: quia ad te, Dómine, ánimam meam levávi. Glória Patri.	ULAZNA Prikloni, Gospodine, svoje uho i usliši me! Spasi slugu svojega koji se uzda u te, Bože moj! Smiluj mi se, Gospodine, jer neprestano vapijem k tebi. – Ps 85. Obraduj dušu sluge svojega, jer k tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju. Slava Ocu… Prikloni, Gospodine…
ORATIO Ecclésiam tuam, Dómine, miserátio continuáta múndet et múniat: et quia sine te non potest salva consístere: tuo semper múnere gubernétur. Per Dóminum.	MOLITVA Crkvu tvoju, Gospodine, neprekidno milosrđe neka čisti i brani i, jer bez tebe ne može ustrajati na putu spasenja, svojom je pomoću vazda upravljaj. Po Gospodinu…
EPISTOLA Fratres: Si spíritu vívimus, spíritu et ambulémus. Non efficiámur inánis glóriae cúpidi, ínvicem provocántes, ínvicem invidéntes. Fratres,	POSLANICA Čitanje Poslanice bl. Pavla apostola Galaćanima (5, 25–26; 6,1–10) – Braćo, ako živimo po duhu i ravnajmo se po duhu! Ne težimo za taštom

et si praeoccupátus fúerit homo in áliquo delícto, vos, qui spirituáles estis, hujúsmodi instrúite in spíritu lenitátis, consíderans teípsum, ne et tu tentéris. Alter altérius ónera portáte, et sic adimplébitis legem Christi. Nam si quis exístimat se áliquid esse, cum nihil sit, ipse se sedúcit. Opus autem suum probet unusquísque, et sic in semetípso tantum glóriam habébit, et non in áltero. Unusquísque enim onus suum portábit. Commúnicet autem is, qui catechizátur verbo, ei, qui se catechízat, in ómnibus bonis. Nolíte erráre: Deus non irridétur. Quae enim semináverit homo, haec et metet. Quóniam qui séminat in carne sua, de carne et metet corruptiónem: qui autem séminat in spíritu, de spíritu metet vitam aetérnam. Bonum autem faciéntes, non deficiámus: témpore enim suo metémus, non deficiéntes. Ergo dum tempus habémus, operémur bonum ad omnes, máxime autem ad domésticos fídei.	slavom, da ne izazivamo jedan drugoga i da ne zavidimo jedan drugome. Braćo, ako koji i upadne u kakav grijeh, vi koji ste duhovni takvoga obzirno poučite, pazeći da ne biste i sami upali u kušnju. Nosite breme jedan drugoga i tako ćete ispuniti Kristov zakon. Ako netko pomišlja da je nešto a stvarno nije ništa, vara sam sebe. Neka svatko ispita svoja djela, pa će tada samo u sebi imati razlog slave, a ne u drugome, jer će svatko sam nositi svoje breme. – Koji se poučava u nauci, neka sva svoja dobra dijeli sa svojim učiteljem. Ne zavaravajte se: Bog se ne da ismjehivati! Što tko sije, to će i žeti. Tko sije za svoje tijelo, od tijela će žeti prolaznost, a tko sije za duh, od duha će žeti vječni život. Ne sustajmo činiti dobro. Ako ne klonemo, žet ćemo u svoje vrijeme. Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima, posebno svojima po vjeri.
GRADUALE Bonum est	GRADUAL Dobro je slaviti

confitéri Dómino: et psállere nómini tuo, Altíssime. Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam, et veritátem tuam per noctem. Allelúja, allelúja. Quóniam Deus magnus Dóminus, et Rex magnus super omnem terram. Allelúja.	Gospodina i pjevati imenu tvojemu, Svevišnji. Jutrom navješćivati tvoje milosrđe i noću tvoju vjernost. Aleluja, aleluja. Veliki je Bog Gospodin i kralj velik nad svom zemljom, aleluja.
EVANGELIUM Sequéntia sancti Evangélii secúndum Lucam. In illo témpore: Ibat Jesus in civitátem, quae vocátur Naim: et ibant cum eo discípuli ejus, et turba copiósa. Cum autem appropinquáret portae civitátis, ecce defúnctus efferebátur fílius únicus matris suae: et haec vídua erat: et turba civitátis multa cum illa. Quam cum vidísset Dóminus, misericórdia motus super eam, dixit illi: Noli flere. Et accéssit, et tétigit lóculum. (Hi autem, qui portábant, stetérunt). Et ait: Adoléscens, tibi dico, surge. Et resédit qui erat mórtuus, et coepit loqui. Et dedit illum matri suae. Accépit autem omnes timor: et magnificábant Deum, dicéntes: Quia prophéta magnus surréxit in nobis: et quia Deus visitávit plebem	EVANĐELJE Slijedi sveto Evanđelje po Luki (7, 11–16) – U ono vrijeme išao je Isus u grad Naim. A za njim su išli njegovi učenici i mnogo naroda. Kad se približio vratima grada, gle, iznosili su mrtva jedinca majke udovice, i s njom je iz grada izlazilo mnoštvo svijeta. Kad je Isus vidi, sažali mu se te joj reče: »Nemoj plakati!« I nosioci stanu, a on pristupi bliže, dotakne se nosila i reče: »Mladiću, tebi govorim, ustani!« Tada mrtvi mladić sjedne i stade govoriti. I dade ga Isus njegovoj majci. Strah obuze sve prisutne te su slavili Boga govoreći: »Velik je prorok ustao među nama, i Bog je pohodio svoj narod!«

suam.	
OFFERTORIUM Exspéctans exspectávi Dóminum, et respéxit me: et exaudívit deprecatiónem meam: et immísit in os meum cánticum novum, hymnum Deo nostro.	PRIKAZNA Željno sam očekivao Gospodina i pogledao je na me, uslišio je moju molitvu i umetnuo je u moja usta pjesmu novu, pjesmu Bogu našemu.
SECRETA Tua nos, Dómine, sacraménta custódiant: et contra diabólicos semper tueántur incúrsus. Per Dóminum.	PRIKAZNA MOLITVA Tvoja otajstva, Gospodine, neka nas čuvaju i od nasrtaja đavla vazda štite. Po Gospodinu...
COMMUNIO Panis, quem ego dédero, caro mea est pro saéculi vita.	PRIČESNA Kruh koji ću ja dati tijelo je moje za život svijeta.
POSTCOMMUNIO Mentes nostras, et córpora possídeat, quaésumus, Dómine, doni caeléstis operátio: ut non noster sensus in nobis, sed júgiter ejus praevéniat efféctus. Per Dóminum.	POPRIČESNA Molimo, Gospodine, da nam djelovanje tvoga nebeskog dara prožme dušu i tijelo, da u nama ne prevladaju sjetila, nego neprestano djelovanje ovog otajstva. Po Gospodinu...

Više informacija: http://sites.google.com/site/tradicionalnamisa/

Oprosti (3)

Jednostavnim 'dječjim' rječnikom rečeno, u valjanoj Sv. Ispovijedi Bog nas oproštenjem teških grijeha spašava krivnje i vječne kazne, vječne propasti, isključenja iz blaženog zajedništva, ali ne (uvijek, i ne znamo koliko) i od čistilišta. To, pak, ne proturječi potpunosti Božje Ljubavi, a udovoljava zahtjevu Božje Pravednosti (no, i otpuštenje kazne je predragocjeni dar milosrđa nebeskog Oca, izraz Očeve ljubavi, "punina dara Božjeg Milosrđa" /Ivan Pavao II, Aperite portas Redemptori, 1983., br. 8/).

- Jer za grijehe ipak treba Bogu dati dužnu zadovoljštinu, Crkva posiže za preobilnim blagom zasluga i zadovoljštine, koje su nam zaslužili Spasitelj, Blažena Djevica Marija i sveci.

To primjenjivanje zasluga i zadovoljštine Spasitelja, Gospe i svetaca pojedinim vjernicima, nazivamo oprostima.
- Tko - prikladno raspoložen, i uz neke propisane uvjete - dobije potpuni oprost, Crkva mu je iz svoje duhovne riznice, na temelju vjerske istine o zajedništvu svetih, namijenila toliko duhovnih zasluga i zadovoljštine, koliko je potrebno da se Božjoj pravdi zadovolji potpuno za sve ono što smo mi bili dužni do sada zadovoljiti za svoje grijehe bilo ovdje bilo u čistilištu. Crkva mu, svojom vlašću, kao poslužiteljica otkupljenja, time posreduje maksimum dara milosrđa Božjeg.
- Ne radi se tu uopće o nikakvoj 'trgovini' ili 'kupovini oprosta', kako neki prigovaraju. Kraljevstvo se Božje ne može 'kupiti' i nije na kupovinu ili prodaju. Crkva nam to preobilno izvan-sakramentalno duhovno blago (uz pretpostavku da su grijesi sakramentalno već oprošteni) nudi za naše duhovno dobro i za dobro svetih duša u čistilištu, uz uvjet osobnog obraćenja. Oprosti snažno potiču vjernike na kršćanski život i duh ljubavi, da stalno žive u milosti Božjoj, izbjegavaju svaki grijeh i bližu ili daljnju grješnu prigodu, te sve više napreduju u djelotvornoj službi braći i kršćanskoj savršenosti te se vježbaju u svim krjepostima. Oprosti ih potiču da se u nutrini otkidaju od grijeha, grješnih navika i prilijepljenosti uz svijet i svjetovne radosti i ugodnosti, uz negativne navezanosti na stvari ovoga svijeta. Traganje za milošću oprosta vremenitih kazni postaje tako svjedočanstvo čišćenja srca od grijeha i uklanjanja svakog unutarnjeg zla. Ili kako to navodi apostolska konstitucija Indulgentiarum doctrina (br. 8): Svrha oprosta nije samo ta da se pomogne vjernicima da zadobiju otpuštenje kazne za grijehe nego i za to da ih se potakne na dobra djela, na djela pokore i ljubavi, napose na ona koja koriste rastu vjere i općem dobru. Crkva je tumač i posrednik neizmjernog Božjeg milosrđa koji nam, osim oprosta, želi povratiti izgubljeno dostojanstvo Njegove 'slike i prilike' u Kristu Isusu (usp. idealne evanđeoske temelje oprosta u paraboli o rasipnom sinu, Lk 15,11-32: Otac se ne ograničava samo na to da oprosti sinu povratniku, nego ga oblači u dragocjenu haljinu, resi ga prstenom i sandalama i priređuje mu banket...).
- Crkva, dakle, ima vlast davati oproste jer je primila od Krista moć otpuštanja u Njegovo ime (usp. Mt 16,19; Iv 20,23).
Papa Pavao VI. na zahtjev Drugoga vatikanskoga sabora temeljito je reformirao način stjecanja oprosta apostolskom

konstitucijom Indulgentiarum doctrina (1967.). Crkvena se disciplina oprosta mijenjala, ne i nauk.

(p. Ivan MSC)